

POSTANOWIENIE

Dnia 13 listopada 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Góra-Błaszczkowska

w sprawie z odwołania M.C.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddziału w Poznaniu

o rentę socjalną,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 13 listopada 2025 r.,

na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu

z dnia 7 sierpnia 2024 r., sygn. akt III AUa 451/23,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. przyznaje radcy prawnemu M.S. od Skarbu Państwa – kasa Sądu Apelacyjnego w Poznaniu – kwotę 270 (dwieście siedemdziesiąt) zł powiększoną o stawkę podatku od towarów i usług tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej świadczonej z urzędu w postępowaniu kasacyjnym wraz z ustawowymi odsetkami z art. 98 § 1¹ k.p.c.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 15 marca 2023 r. Sąd Okręgowy w Poznaniu oddalił odwołanie M.C. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Poznaniu z 9 stycznia 2020 r., wydanej na podstawie ustawy z dnia 27 czerwca 2003 r. o rencie

socjalnej (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 1340 ze zm.) odmawiającej prawa do renty socjalnej.

Na skutek apelacji M.C. Sąd Apelacyjny w Poznaniu, wyrokiem z 7 sierpnia 2024 r. oddalił apelację.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd I instancji przeprowadził wystarczające postępowanie dowodowe, a zebrany w sprawie materiał poddał właściwej ocenie, zachowując granice swobodnej oceny dowodów. Sąd I instancji zasadnie dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych specjalistów adekwatnych do schorzeń wskazywanych przez odwołującego. Stan zdrowia odwołującego i wynikająca z tego stanu zdrowia ewentualna niezdolność do pracy, stanowią okoliczności, które nie mogą być ustalane przez sąd samodzielnie lub wyłącznie na podstawie innych dowodów zgłaszanych przez strony postępowania, a tym bardziej na podstawie zeznań świadków czy samej strony. Sąd Apelacyjny stwierdził, powołani w sprawie biegli sądowi specjaliści: psycholog, psychiatra oraz neurolog jednoznacznie uznali w swych opiniach, że odwołujący nie jest całkowicie niezdolny do pracy z przyczyn psychologicznych, psychiatrycznych, ani neurologicznych. U odwołującego rozpoznano: sprawność umysłową w normie, zaburzenia sfery emocjonalnej oraz nieprawidłowy rozwój osobowości. Nie stwierdzono strukturalnego uszkodzenia układu nerwowego, brak cech wtórnego osłabienia wydolności ośrodkowego układu nerwowego, potencjał intelektualny odwołującego pozwolił mu na ukończenie studiów wyższych. Jak wskazali biegli, odwołujący łatwo nawiązuje kontakt, orientacja prawidłowa, nastrój nieco obniżony, brak zaburzeń pamięci, brak zaburzeń treści myślenia, tok myślenia prawidłowy, napęd psychoruchowy nieco zwolniony, myśli rezygnacyjnych nie zgłaszał. U odwołującego nie występuje pierwotny defekt o charakterze endogennym czy organicznym. Brak jest również cech upośledzenia umysłowego. Sąd II instancji podkreślił, że nie zaistniały żadne okoliczności, które podważyłyby moc dowodową opinii sporządzonych przez biegłych, zaś odwołujący nie przedłożył żadnych przeciwdowodów, a w szczególności nie skorzystał z możliwości uzyskania opinii innego biegłego sądowego lekarza psychiatry. Obowiązkiem odwołującego było wykazanie, właśnie w szczególności w oparciu o dokumentację medyczną, takiego nasilenia i stopnia zaawansowania rozpoznanych u niego schorzeń, które należałoby uznać za

czynnik skutkujący jego niezdolnością do pracy. Odwołujący takiej dokumentacji medycznej nie dostarczył i odmówił stawienia na termin badania przez drugiego biegłego sądowego psychiatrę w K., pozbawiając się tym samym możliwości ewentualnie innej oceny jego zdolności do pracy na dzień złożenia wniosku w niniejszej sprawie i datę zaskarżonej decyzji. Niestawienie odwołującego na wyznaczonym terminie badania przez drugiego psychiatrę spowodowało, iż sąd dysponował w sprawie opinią jednego lekarza psychiatry i wobec jej niepodważenia przeciwdowodem- na niej się oparł. Sąd odwoławczy zauważył, iż odwołujący w toku procesu wielokrotnie nie stawiał się na badaniach przez psychologa i psychiatrę w P. i nie wykazywał zaświadczeniami lekarskimi żadnych stanów chorobowych, które uniemożliwiałyby stawienie; ostatecznie odwołujący wyraził zgodę na sporządzenie opinii na podstawie dokumentacji znajdującej się w aktach sprawy. Przedłożona dotychczas dokumentacja medyczna, wyklucza zdaniem biegłego psychiatry powołanego w sprawie, możliwość uznania, iż odwołujący cierpi na depresję o podłożu endogennym albo inne schorzenie czyniące go całkowicie niezdolnym do pracy. Przedstawiona w niniejszym postępowaniu dokumentacja medyczna, wespół z wynikami bezpośredniego badania jedynie przez biegłego neurologa, nie potwierdza naruszenia sprawności organizmu wnioskodawcy, które skutkowałoby niezdolnością do jakiegokolwiek pracy.

Skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego wniósł M.C., reprezentowany przez pełnomocnika z urzędu i zaskarżył wyrok w całości opierając skargę kasacyjną na podstawie naruszenia przez Sąd II instancji:

1. przepisów postępowania, mających istotny wpływ na wynik postępowania tj. art. 382 k.p.c. w zw. z art. 378 § 1 k.p.c. polegającym na nieuwzględnieniu przez Sąd II instancji całości materiału procesowego zgromadzonego w sprawie, a konkretnie suplementu do dyplomu wydanego przez A. w Ł., który został przez odwołującego załączony do odwołania i stanowił w sprawie istotny dowód dotyczący okoliczności mających znaczenie przy ustalaniu niezdolności do pracy odwołującego, co skutkowało nieuprawnionym ograniczeniem podstawy rekonstrukcji stanu faktycznego rzutującym na wynik sprawy oraz

2. przepisów prawa materialnego poprzez niewłaściwe zastosowanie art. 12 ust. 1 i ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w zw. z art. 4 ust. 1 i 2 ustawy o rencie socjalnej, polegające na odmowie przyznania odwołującemu prawa do renty socjalnej pomimo tego, że Sąd Apelacyjny nie ustalił istotnych dla postępowania o rentę socjalną okoliczności tj. nie przeanalizował, w jaki sposób schorzenia odwołującego mogą wpływać na wykonywanie przez niego pracy w normalnych warunkach (na tzw. otwartym rynku pracy) - w związku z czym doszło do zastosowania ww. przepisów prawa pomimo niespełnienia wymogów do ich zastosowania.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu II instancji w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w Poznaniu, a w przypadku uwzględnienia skargi kasacyjnej i wydania przez Sąd Najwyższy wyroku kasatoryjnego o pozostawieniu rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego sądowi, któremu zostanie przekazana sprawa do ponownego rozpoznania i w dalszej kolejności o zasądzenie od organu rentowego zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego obejmujących wynagrodzenie pełnomocnika odwołującego z urzędu według norm przepisanych. Ewentualnie, w przypadku braku podstaw do obciążenia powyższymi kosztami organu rentowego o przyznanie z rachunku Skarbu Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej odwołującemu z urzędu w postępowaniu kasacyjnym, oświadczając, że koszty te nie zostały pokryte w całości, ani w części. W przypadku nieuwzględnienia niniejszej skargi kasacyjnej, a w szczególności jej nieprzyjęcia do rozpoznania, bądź jej oddalenia, skarżący wniósł o przyznanie z rachunku Skarbu Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej u z urzędu w postępowaniu kasacyjnym, oświadczając, że koszty te nie zostały pokryte w całości, ani w części.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania skarżący wskazał na oczywistą zasadność z uwagi na to, że Sąd II instancji dokonał błędnego zastosowania przepisów ustawy o rencie socjalnej oraz ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i pominął wynikającą z orzecznictwa Sądu Najwyższego okoliczność, że dla ustalenia całkowitej niezdolności do pracy (lub jej braku), a tym samym do stosowania przepisów o przyznaniu lub odmowie przyznania prawa do renty niezbędne jest przeanalizowanie, czy istnieje możliwość

zatrudnienia danej osoby na tzw. otwartym rynku pracy, czyli na „standardowym” stanowisku pracy.

Odpowiedź na skargę kasacyjną nie została wniesiona.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Instytucja skargi kasacyjnej ma charakter nadzwyczajnego środka zaskarżenia, czego wyrazem jest m.in. istotne ograniczenie dostępności tegoż środka pod względem dopuszczalnych jego podstaw. Pomimo pozostawienia w art. 398³ § 1 k.p.c. możliwości zaskarżenia orzeczenia z powodu naruszenia prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie oraz z powodu naruszenia przepisów postępowania, jeżeli uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, zakres tych zarzutów w odniesieniu do wszystkich podmiotów uprawnionych do wniesienia skargi został ograniczony. Zgodnie bowiem z art. 398³ § 3 k.p.c. podstawą skargi nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Oznacza to jednoznaczne określenie funkcji Sądu Najwyższego, który jako sąd kasacyjny nie jest sądem powszechnym zwykłej, trzeciej instancji, zaś skarga kasacyjna nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, a to z uwagi na przeważający w charakterze skargi kasacyjnej element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 kwietnia 2008 r., III UK 6/08).

Zgodnie z takim modelem skargi kasacyjnej jej rozpoznanie następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., tj. wówczas, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek, gdyż tylko wówczas może być

osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których stanowi art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., tj. oczywistą zasadność skargi kasacyjnej. Według utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego, skarga kasacyjna powinna być tak zredagowana i skonstruowana, by Sąd Najwyższy nie musiał poszukiwać w jej podstawach lub ich uzasadnieniu pozostałych elementów kreatywnych skargi, ani tym bardziej się ich domyslać (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 czerwca 2019 r., III UK 290/18). Jeżeli strona skarżąca powołuje się na oczywistą zasadność skargi, to powinna zawrzeć w niej wywód prawny, z którego ta oczywista zasadność będzie wynikała, czego niestety zabrakło. Ponadto, z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wynika konieczność nie tylko powołania się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ale również wykazania, że przesłanka ta rzeczywiście zachodzi. Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 czerwca 2023 r., I CSK 4298/22).

Strona skarżąca musi zatem wskazać, w czym - w jej ocenie - wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Strona skarżąca powinna więc w wywodzie prawnym wykazać kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającą na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 1 stycznia 2012 r., I PK 104/11; z dnia 22 marca 2016 r., II PK 31/15, OSNP 2017/10/127; z dnia 18 sierpnia 2021r., II PSK 97/21; z dnia 6 września 2022 r., II USK 667/21). Jednocześnie przez oczywistą zasadność skargi kasacyjnej w ujęciu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. rozumie się sytuację, w której zaskarżone orzeczenie sądu drugiej instancji w sposób ewidentny narusza konkretne przepisy prawa. Oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane

jako widoczna natychmiast, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurystycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z brzmieniem przepisów albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 25 lutego 2008 r., I UK 339/07; z dnia 15 grudnia 2020 r., III PK 191/19; z dnia 27 kwietnia 2021r., III PSK 45/21, z dnia 5 maja 2021 r., II USK 175/21). Oznacza to, że we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, jak i w jego uzasadnieniu, niezbędne jest powołanie konkretnych przepisów prawa, z którymi wyrok sądu drugiej instancji jest w oczywisty sposób sprzeczny (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 września 2022 r., II USK 716/21).

W przedmiotowej sprawie wnioski o przyjęcie skargi do rozpoznania nie spełnia warunków właściwych dla przesłanki przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Skarżący powołując orzecznictwo Sądu Najwyższego (sygn. akt III USKP 35/21; III UK 267/16 oraz III USKP 106/21) stara się wykazać, że w sprawie o rentę socjalną niezbędne jest odniesienie się do normalnych (typowych) warunków pracy, czego Sąd II instancji nie uczynił. Z takim stanowiskiem skarżącego nie sposób jest się zgodzić w szczególności biorąc pod uwagę ustalenia faktycznie poczynione w przedmiotowej sprawie, którymi Sąd Najwyższy pozostaje związany.

Skarżący podejmuje w istocie polemikę z ustaleniami faktycznymi Sądu II instancji pod pozorem niewłaściwego zastosowania prawa materialnego tj. przepisów art. 12 ust. 1 i ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w zw. z art. 4 ust. 1 i 2 ustawy o rencie socjalnej, co jest niedopuszczalne (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 23 września 2020 r., II UK 353/18). W zakresie oceny zdolności odwołującego do pracy, Sądy obu instancji uwzględniły opinie biegłych sądowych lekarza psychiatry, psycholog oraz neurologa, które pozostawały ze sobą zbieżne i wzajemnie się uzupełniały oraz nie wzbudzały jakichkolwiek wątpliwości. Sąd Najwyższy w postanowieniu z 17 października 2023 r., (w sprawie II USK 411/22) wskazał, że Sądy mają prawo ocenić, czy zebrane w toku sprawy opinie biegłych wystarczająco wyjaśniają wymagające wiadomości specjalnych kwestie istotne przy rozstrzygnięciu sprawy, czy też konieczne jest zasięgnięcie opinii innych biegłych. Na gruncie przedmiotowej sprawy konieczność taka nie zaistniała, albowiem biegli pozostawali zgodni co do tego, iż w stanie zdrowia odwołującego nie doszło do takiego

naruszenia sprawności organizmu, które skutkowałoby uznaniem, że jest niezdolny do jakiegokolwiek pracy; stan zdrowia nie wyklucza odwołującego całkowicie z rynku pracy.

Sąd Najwyższy jednolicie przyjmuje, iż całkowita niezdolność do pracy w rozumieniu art. 12 ust. 2 ustawy emerytalnej polega na utracie zdolności do wykonywania jakiegokolwiek pracy. Od tej zasady przewidziany został jednak wyjątek. Zgodnie bowiem z art. 13 ust. 4 tej ustawy zachowanie zdolności do pracy w warunkach określonych w przepisach ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (tekst jedn.: Dz.U. z 2024 r., poz. 44), to jest w zakładzie pracy chronionej, nie stanowi przeszkody do orzeczenia całkowitej niezdolności do pracy. Oznacza to, że możliwość uznania całkowitej niezdolności do pracy jest wykluczona przy zachowaniu choćby ograniczonej zdolności do pracy, ale w tzw. normalnych (otwartych) warunkach pracy. Przesłanka niezdolności do jakiegokolwiek pracy odnosi się do każdego zatrudnienia w innych warunkach niż specjalnie stworzone na stanowiskach pracy odpowiednio przystosowanych do stopnia i charakteru naruszenia sprawności organizmu (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 10 lipca 2019 r., III UK 193/18; z dnia 1 marca 2018 r., I UK 570/16; z dnia 24 stycznia 2018 r., I UK 524/16; z dnia 4 lipca 2013 r., II UK 403/12; z dnia 13 października 2009 r., II UK 106/09; z dnia 7 października 2003 r., II UK 79/03, OSNP 2004 Nr 13, poz. 234; z dnia 3 kwietnia 2003 r., II UK 206/02, Monitor Prawa Pracy - wkładka 2004 nr 3, s. 13; z dnia 8 grudnia 2000 r., II UKN 134/00, OSNAPiUS 2002 Nr 15, poz. 369; z dnia 7 września 1979 r., II URN 111/79, PiZS 1981 nr 1).

Na konieczność odniesienia się do normalnych (typowych) warunków pracy przy ocenie zdolności do pracy, na co wskazuje skarżący w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, zwraca się uwagę również w piśmiennictwie (por. T. Bińczycka-Majewska: Wokół projektu zmian prawa rentowego, PiZS 1995 nr 5, s. 3; W. Koczur: Orzekanie o niezdolności do pracy dla celów rentowych (w:) B.M. Ćwiertniak (red.), Prawo pracy, ubezpieczenia społeczne, polityka społeczna. Wybrane zagadnienia, Opole 1998, s. 385; H. Pławucka: Niezdolność do pracy w przepisach prawa emerytalno-rentowego, PiZS 1998 nr 1, s. 4). Z tego względu nie ma podstaw do przyznania renty socjalnej

osobie, która z medycznego punktu widzenia nie jest całkowicie niezdolna do pracy, choćby nie miała możliwości jej podjęcia z innych przyczyn (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 marca 2006 r., II UK 98/05, OSNP 2007 nr 5-6, poz. 77). W wyroku z dnia 6 maja 2008 r., I UK 331/07 Sąd Najwyższy wyraził także pogląd, że renta socjalna nie ubezpiecza braku pracy, stąd sytuacja na rynku pracy nie stanowi jej przesłanki.

Podsumowując, w sprawie o prawo do renty socjalnej konieczne jest odniesienie się do normalnych (typowych) warunków pracy i przez ich pryzmat ocenienie, na ile dana osoba z określonym schorzeniem (schorzeniami) jest w stanie podjąć zatrudnienie i wykonywać pracę w warunkach niedostosowanych do jej potrzeb. W rozpoznawanej sprawie ustalono, że stan zdrowia odwołującego nie wyklucza go całkowicie z rynku pracy. Jednocześnie ustalono, że odwołujący nigdy nie pracował i posiada wykształcenie wyższe, licencjackie – politolog, ukończone w trybie niestacjonarnym, przy korzystaniu z Internetu. Biegła psycholog wskazała, że sprawność umysłowa odwołującego pozostaje w normie, wskazała na zaburzenia sfery emocjonalnej i nieprawidłowy rozwój osobowości, ale z przyczyn stricte psychologicznych, biorąc pod uwagę potencjał intelektualny odwołującego zaznaczyła, że brak jest podstaw do uznania jego całkowitej niezdolności do pracy (k. 69). Biegły neurolog zauważył prawidłową orientację odwołującego, łatwość w nawiązywaniu kontaktu oraz prawidłowy tok myślenia i nie stwierdził zaburzeń treści myślenia oraz wskazał na brak schorzeń stricte neurologicznych (k. 146, k. 184).

W wyroku z dnia 14 stycznia 2010 r., I UK 230/09 Sąd Najwyższy wyraził pogląd, że dla stwierdzenia zdolności do pracy na otwartym rynku pracy istotne jest, czy ubezpieczony jest w stanie - mimo stwierdzonego upośledzenia umysłowego, z uwzględnieniem deficytów psychiatrycznych i psychologicznych - samodzielnie pracować, w tym wykonywać obowiązki pracownicze, podporządkować się poleceniom przełożonych, przyjąć na siebie odpowiedzialność za staranne i terminowe wykonywanie powierzonych mu zadań, choćby były one najprostsze. Biorąc pod uwagę to, że stosunek pracy wynikający z umowy o pracę (art. 22 k.p.) jest także stosunkiem prawnym, opartym na składanych przez strony tego stosunku (choćby w sposób dorozumiany) oświadczeniach woli. Chodzi o to,

czy ubezpieczony jest psychicznie, umysłowo, mentalnie, intelektualnie, a nie tylko fizycznie, zdolny do podjęcia i wykonywania pracy w stosunku pracy regulowanym Kodeksem pracy. Z kolei w wyroku z dnia 28 czerwca 2023 r., I USKP 50/22 (OSNP 2024 Nr 2, poz. 23), Sąd Najwyższy przyjął, że zdolność do pracy można określić jako prawidłowy stan funkcji wszystkich narządów, równowagi funkcji somatycznych, psychicznych i społecznych oraz jako stan dobrej adaptacji biologicznej, psychicznej i socjalnej. Według art. 12 ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej przyczyna niezdolności do pracy ma wynikać z „naruszenia sprawności organizmu”, a więc wynikać może nie tylko z choroby, ale też z powodu znacznego osłabienia sił fizycznych, umysłowych oraz powiązanych z tym zdolności adaptacyjnych. Do okoliczności tych na gruncie przedmiotowej sprawy biegli sądowi (psychiatra, psycholog, neurolog) odnieśli się w swoich opiniach, które stanowią materiał dowodowy w sprawie i zostały przez Sąd Apelacyjny uznane za przekonujące.

Stosownie zaś do utrwalonego orzecznictwa, ocena prawidłowości wykładni i zastosowania przepisów prawa materialnego jest możliwa tylko wówczas, gdy pozwalają na nią ustalenia faktyczne Sądu II instancji, stanowiące podstawę wydania zaskarżonego wyroku (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 11 marca 2003 r., V CKN 1825/00 oraz z dnia 27 czerwca 2013 r., III CSK 270/12). Dlatego też zastosowanie przepisów prawa materialnego do niedostatecznie ustalonego przez Sąd II instancji stanu faktycznego oznacza wadliwą subsumcję tego stanu do zawartych w nich norm prawnych, a brak stosownych ustaleń uzasadnia zarzut kasacyjny naruszenia prawa materialnego przez jego niewłaściwe zastosowanie (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 10 marca 2011 r., II PK 241/10; z dnia 5 września 2012 r., IV CSK 76/12; z dnia 9 listopada 2022 r., I USKP 114/21).

Mając na względzie powyżej przedstawione argumenty Sąd Najwyższy uznał, iż skarga kasacyjna nie jest oczywiście uzasadniona. Z tej przyczyny, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., odmówiono przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. O kosztach pomocy prawnej udzielonej z urzędu rozstrzygnięto na podstawie § 15 ust. 2 w zw. z § 16 ust. 4 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 maja 2024 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa albo jednostki samorządu terytorialnego kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U. poz. 764 ze zm.).

[KK]

[SOP]

Agnieszka Góra-Błaszczkowska